

[Ømann.]

opfyldelse af kildeskattens formål: at ramme den endelig skat. Det ville også virke til, at man ikke fik de store restancer. Det, man nu vil lave, er et opkrævningssystem med indbygget garanti for restancer.

Så er der sagt, at dette her kun er en rentefordel. Ja men kan man dog ikke regne? I det øjeblik man ved kildeskattens indførelse laver en kredit for brede udsnit af befolkningen, nemlig de 20 pct. af skatteyderne og til gengæld de mere velhavende af dem, på omkring 2 milliarder kr., og man så krampagtigt opretholder denne kredit, så er der ikke tale om bare en kredit, så er der ikke tale om bare en renteforskel. En evig kredit er et tilskud. Der ligger her ved kildeskattens indførelse et forlods tilskud til visse befolkningsgrupper på indtil 2 milliarder kr., det er realiteten i det, og så kommer renterne til.

Jeg vil meget anbefale finansministeren at genoptage forhandlingerne med kommunerne og stille et forslag om, at vi i hvert fald generelt forhøjer forskudsbeskatningsgrundlaget med 15 pct.

Formanden: For mig lyder det, som der er almindelig samtalestue i sidegangen her.

Finansministeren (Ninn-Hansen): Efter de udtalelser der er fremsat af de fem ordførere, kan jeg takke alle for tilslutningen til gennemførelsen af de to lovforslag. For det tredje vedkommende tog hr. Ømann forbehold. Hr. Ømann ville ikke stemme for, men undlade at stemme, fordi han og hans parti ikke kan tilslutte sig tanken om medarbejderaktier. Det er meget betegnende for forskellen i vor politiske opfattelse, at socialistisk folkeparti ikke vil støtte en sådan vej til medarbejderindflydelse og dette, at medarbejderne kan få en andel i virksomhederne, således som vi har foreslået her.

Den øvrige del af debatten kom helt til at dreje sig om de oplysninger, der er givet vedrørende forskudsregistreringen. Jeg må selvfølgelig rent proceduremæssigt takke for, at udvalget ville afgive tillægsbetænkning uden at afvente oplysningerne. Vi var alle sammen, som det har vist sig, interesseret i at få sagen færdig. Men dette, at vi ikke fik sagen til drøftelse i udvalget, måtte medføre nogle flere bemærkninger her ved

tredje behandling, således som det også er sket, og det vil jeg gerne følge op.

Hr. Grünbaum har ganske ret i én ting — således forstod jeg hr. Grünbaums udtalelser: der findes kun de to muligheder, vi diskuterede, medmindre man vil beholde forskudsregistreringsskemaerne, og da jeg forstår, at også socialdemokratiet er tilhænger af, at vi afskaffer forskudsregistreringsskemaet, sådan som det nu vil blive tilfældet her til efteråret, har vi altså kun de to muligheder: hr. Grünbaums 15 pct.s tillæg eller den fremgangsmåde, som er aftalt mellem kommunerne og mig om, at man lægger 1970-indkomsten til grund. Jeg må sige vedrørende hr. Grünbaums forslag, at det selv sagt har én fordel, nemlig at en sådan automatisk forhøjelse af forskudsgrundlaget med 15 pct. er en meget enkelt metode til at skabe overensstemmelse mellem foreløbig skat og slutskat, men den er det vel at mærke kun for de skatteydere, der fra 1970 til 1972 har haft en indtægtsstigning på omkring de 15 pct. Nu ved vi jo fra det praktiske liv, at der vil være et meget, meget stort antal skatteydere, hvis indtægter udvikler sig anderledes, end de skønnede gennemsnitlige stigningsprocenter. Blandt disse, hvis indtægter udvikler sig anderledes, vil der være mange, hvis indkomster stiger mindre end gennemsnittet, nogle har konstante indtægter, og ikke så få har ligefrem faldende indtægter. Det var vel i og for sig meningen med kildeskatten, at man skulle kunne indrette et skattesystem også efter dem, der har konstante indtægter, og dem, der har faldende indtægter; det vil man bare ikke gøre efter det nævnte forslag.

Jeg har forstået hr. Grünbaums 15 pct. forslag således, at de enkelte skatteydere skal have adgang til at gøre de kommunale ligningsmyndigheder opmærksom på, at de forventer en anden indkomstudvikling end de 15 pct. stigning. Denne adgang til at gøre indsigelse mod de generelle forhøjelser løser imidlertid ikke problemerne. I sommeren 1971 kan hverken skatteyderne eller de kommunale ligningsmyndigheder med sikkerhed vide, hvad den enkelte skatteyder vil komme til at tjene i løbet af 1972. Det vil afhænge af en hel del ukendte faktorer, og derfor må begge parter, altså både myndighederne og skatteyderen, klare sig med skøn over den fremtidige indkomstudvik-